

เปิดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน

ผอ. แส่น แหวนวงศ์

ทราบถึงแรงบันดาลใจของแต่ละกลุ่มตรงกัน เราเป็นคนไทย มีองค์ในหลวงเป็นแบบอย่างในการประพฤติ ปฏิบัติตน ให้เกิดความก้าวหน้าในผืนแผ่นดินไทย เริ่มต้นจากความกตัญญูต่อผู้ให้กำเนิด ต่อไปก็เป็นแผ่นดินที่เราได้อาศัย แผ่นดินที่ให้เราอยู่อย่างร่มเย็น พวกเราเห็นพระองค์ท่านทรงงาน ท่านอยู่กับเผ่าชาวเขา ทุกอย่างก้าวเต็มไปด้วยความเมตตา และสร้างแรงบันดาลใจให้กับพวกเรา อยากให้ทุกโรงเรียน

ได้นำศูนย์ศึกษาพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้ หาใช่แหล่งรับรู้ ความเป็นคนไทย

ที่ทุกคนได้รับโอกาสการศึกษา สร้างการระเบิดจากภายใน เข้าใจ เข้าถึง และร่วมพัฒนาต่อ ทุกคนรักษาความเป็นไทยประดุจดังความพอเพียง

อยากเพิ่มเติม ในเรื่องของความศรัทธาและความเชื่อมั่นในความคิดที่มีอยู่จริง ศรัทธาจากต้นแบบหวังสุขที่มีแต่ให้ คือสุขที่มีอยู่จริง แต่ละท่านที่มาขับเคลื่อนจะมีความเชื่ออย่างเดียวกัน ในหน้าที่ของคนไทย ทำอย่างไรให้ผืนดินไทยน่าอยู่ เชื่อในความศรัทธาไม่หวังผลตอบแทน อย่างเช่น คาววิชัยปลูกต้นไม้ ไม่ต้องให้ใครมาชมท่าน หรือขึ้นชั้นชมว่าเป็นผลผลิตของท่าน เรายังมีคนต้นแบบที่ทำอะไรลงไปแล้วสุขใจ ทำแล้วเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม

สิ่งที่ห่วงที่สุดก็คือ การอยู่ที่เดิมไม่ได้นาน หวั่นผู้ที่จะดำเนินต่อไปว่าจะสร้างความยั่งยืนได้แค่ไหน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ผู้เรียน หลายคนบอกว่าเราต้องเพิ่มเติมในวิถีของคน ในความเป็นไทยจริงๆ เด็กในยุคปัจจุบันถูกหล่อหลอมในวัฒนธรรมใหม่ หากเราไม่ช่วยให้เขาคิดเป็น คิดถูก ประเทศก็จะเป็นอย่างที่เห็นคือ มีแต่การแก่งแย่ง แข่งขัน ภาพที่ในหลวงเห็นอยู่ เราเห็นภาพนั้นแล้วก็สะท้อนตนเอง เราเป็นครูทำไมเราทำตามแบบท่านไม่ได้ เราแบ่งเบาระยะของพ่อแม่ที่แสนเหนื่อย นี่คือนั่นที่อยากให้ประเทศไทยเป็นมากกว่านี้

ทุกคนมีจุดร่วมเดียวกัน นั่นคือ ในหลวงเป็นจุดใหญ่ที่เราระลึกถึง ทุกเรื่องที่เราทำเกิดจากความกตัญญู หวังจะตอบแทนภูมิแผ่นดินในฐานะที่เป็นข้าแผ่นดิน และจะต้องทำทุกอย่างเพื่อประเทศไทย

ครูปริตนา ตันติเจริญ

ได้มาพบเพื่อนที่มีแนวคิด อุดมการณ์เดียวกัน มีความคิดอย่างเดียวกัน ถ้าเรื่องนี้อยู่กับผู้บริหารแต่เพียงผู้เดียวสิ่งนี้ก็จะไม่ยั่งยืน ตัวเราเองอยู่นาน เรายื่นแนะช่วยเหลือให้เรื่องนี้อยู่กับโรงเรียน อยากตอบแทนคุณแผ่นดิน

หากจะให้สิ่งนี้อยู่อย่างยั่งยืนจะต้องปลูกฝังในตัวลูกศิษย์ให้ทุกคนต้องการเป็นคนดี พลังความดี จะเป็นพลังสำคัญทำให้เรามีกำลังใจยืนหยัดและต่อสู้ต่อไป

คนดี คือ คนที่รู้จัก-dutyและตอบแทน ด้วยความเป็นครูจะตอบแทนแผ่นดินอย่างไร ใครจะทำหรือไม่สุดที่จะบังคับ แต่เราต้องเริ่มก้าวแล้วทำให้ดีที่สุด

ทุกคนมีในหลวงเป็นหลักยึดและหลักในการปฏิบัติทุกอย่าง เป้าหมายของครูทุกท่านก็คือ เด็ก เมื่อทุกคนศรัทธา เอาสิ่งที่ท่านมีตอบแทนคุณแผ่นดิน สิ่งที่ท่านต้องทำคือ ปลูกฝังสิ่งดีๆ ให้แก่เด็ก หน้าที่เราคือ เอาหลักคิดไปให้เด็กคิดก่อนทำ ฝึกให้คิดในทุกกระบวนการ คิดก่อนทำจะทำให้ไม่เกิดการผิดพลาด การคิดเกิดปัญญา เกิดปัญญาในการเข้าถึงวิถีชีวิต เมื่อเราอบรมปลูกฝัง เราต้องการให้เกิดในตัวเด็ก เมื่อเกิดการคิด คิดแล้วจะเกิดปัญญา เขาจะรู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ เราจะไม่หวังว่าผู้บริหารจะอยู่หรือไม่สำคัญ เพราะเป้าหมายของเราอยู่ที่ตัวเด็ก เมื่อไหร่อยู่ที่ตัวเด็กสิ่งนั้นจะยั่งยืน ในหลวงก็จะมีความสุข ประเทศชาติก็จะเจริญ

แม้บางโรงเรียนจะมีความแตกต่างทางศาสนา อยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีแตกต่างในเรื่องของพิธีกรรม แต่มีเป้าหมายเดียวกันคือสอนให้คนเป็นคน

มีความคิดที่เห็นด้วยกับความคิดที่หลากหลาย ความเป็นโรงเรียนที่มีความห่วงใยนักเรียน และเรื่องการคิด แก่คิดชีวิตก็เปลี่ยน ซึ่งเรื่องนี้เป็นหน้าที่ของครูและเป็นโจทย์ใหญ่ให้กับโรงเรียนทุกโรงเรียน ที่จะต้องสอนให้เด็กคิด และคิดอย่างไรที่จะสามารถอยู่ได้ แยกแยะได้ว่าสิ่งไหนควรสิ่งไหนไม่ควร ไม่ง่ายไม่ยากเกินไปที่เราจะไปลงในรูปกิจกรรมต่างๆ สร้างให้เด็กคิดได้ คิดเป็น กระทั่งเกิดปัญญา เรารู้ดีว่าเด็ก ผู้ใหญ่หลงกระแสวัตถุนิยม เด็กควรคิดให้เป็นก่อนที่จะชีวิตจะเข้าสู่วิกฤต ให้คิดในระดับที่ลึกกว่าที่เราทำกันอยู่ แต่ความรู้ความจำไม่เพียงพอสำหรับการอยู่ในโลกปัจจุบัน

ครูวริน รอดบำเรอ

ในเรื่องแรงจูงใจ แรงบันดาลใจ การทำความดีโดยที่ไม่มีใครบังคับ มีครูที่ลูกชายอยู่ประถม เมื่อจบการศึกษาชั้น ป. ๖ สอบเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมไม่ได้ เราารู้สึกอาย ถ้าต้องไปขอผู้อำนวยการ อายเพื่อน จากเรื่องนี้จึงได้ตั้งใจไว้ว่าจะเป็นผู้ให้และจะสอนให้ดีที่สุด แรงบันดาลใจคือ จะทำอะไรที่จะสอนแล้วเด็กรู้เรื่อง ผู้ปกครองไว้วางใจ ลูกศิษย์มีความรู้ เริ่มหากระบวนการ วิธีการเข้าสู่เศรษฐกิจพอเพียง อันเป็นแรงบันดาลใจโดยไม่ต้องมีใครบังคับ และแสวงหาเอง

จุดหลักจะเหมือนกัน เป็นประสบการณ์ของทุกคน โดยเริ่มต้นที่ตัวเองมองเห็นคุณค่า ทุกคนมีจิตอาสาที่จะทำให้สังคม หรือโรงเรียนตัวเอง ชุมชน ทำอย่างไรให้เขามีชีวิตที่พอเพียง เป้าหมายของเราคือการมีจิตสาธารณะ เป็นก้าวต่อไปของโครงการโดยเริ่มต้นจากตัวเองก่อน

ครูสารทิ สายหอม

มีแรงบันดาลใจอันมาจากเบ้าหลอมจากพ่อแม่ เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ได้รับผลกับตัวเรา อยากให้ลูกศิษย์เป็นแบบเราบ้าง การนำใช้ที่โรงเรียนโดยเริ่มต้นจาก การให้ออกมาให้ครู และนักเรียนเปิดใจรับ ถ้าทำอะไรสักอย่างต้องให้เปิดใจรับ ต่อไปคือ ต้องหาดาวและแตกออกไปเป็นดาวกระจาย จากน้อยไปมาก จากนักเรียนส่งผลสู่ผู้ปกครอง และชุมชนต่อไป

ครูศิวพร แยมแดงอ่อน

เริ่มมาจากครอบครัว วิธีชีวิตคนสมัยก่อนก็จะพอเพียง พ่อแม่ ลูก ๖ คนจะทำอะไรให้ลูกได้กินครบ
ตอนนี้ตัวเองทำได้ไม่ถึงครึ่ง เรียนจบไปอยู่ที่อีสาน คนอีสานเอากะมังมาวางที่ชานบ้าน ปลุกหอม และเค็ดกิน
เป็นวิถีพอเพียง มาอยู่แม่ฮ่องสอน ๘ ปี ได้เข้าเฝ้าในหลวงใกล้ๆ ท่านสอนให้คนปลูกผักแทนฝิ่น เปลี่ยนวิถีจากการ
ตัดไม้ทำลายป่า มีโอกาสได้เข้าเฝ้าท่านทรงถามเพราะเราหน้าไม่เหมือนกะเหรี่ยง ท่านบอกว่าแม่ฮ่องสอนยัง
ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ยังต้องช่วยเหลือและทำอะไรจะไม่ให้ตัดไม้ทำลายป่า เพื่อที่จะปลูกข้าว เห็นคนยากแค้น ทำ
อย่างไรให้เขาอยู่ได้ ทำอย่างไรให้เด็กเรารู้ถึงวิถีชีวิตแบบเก่าๆ และเรียนรู้วิถีชีวิตแบบเก่าๆ เช่น ปลูกผัก เลี้ยง
ปลา ให้เขาไปทำที่บ้าน ทำอย่างไรให้เขารู้ถึงวิถีชีวิตที่ถูกต้องดีงาม

สรุปจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องแรงบันดาลใจ

ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ จากการพบเห็นความยากลำบาก เห็นวิถีชีวิต เห็นความอดทน ได้พบความสุขในวิถีแห่งความพอเพียง พึ่งพาวิถีทางธรรมชาติ

จุดร่วมอีกจุดหนึ่งคือ ความรักและความศรัทธา เริ่มจากตนเองขยายกว้างออกไปสู่สังคมคนไทย มีในหลวงทรงเป็นแบบอย่างความเหนื่อยยากและการลงมือทำจริง ทำให้เกิดพลังที่ยิ่งใหญ่

เมื่อเป็นข้าราชการก็ต้องตอบแทนคุณแผ่นดิน ครัวบางคนได้รับแรงบันดาลใจจากนักเรียน จากความ
 พุ่มเฟิอย จากปัญหาของเขา ทำให้อยากสร้างสิ่งดีๆ ให้กับชีวิตเขา ทำให้อยากนำพาผู้เรียนให้ได้เข้ามารู้จักกับ
“วิถีพอเพียง” เพื่อให้พวกเขามีหลักคิดในชีวิตที่ดีต่อไป